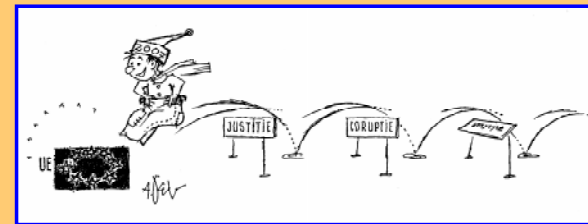

Suntem deștepți, totdeauna... Spirituali, deseori... Avem și , câteodată

Desene de A. POCH

- Când un bărbat îți fură soția, nu există răzbunare mai cumplită decât să i-o lași. (Sacha Guitry)
- Am ajuns la acea perioadă a vieții când, dacă o fată îmi spune „nu“, îi sunt profund recunoscător. (Woody Allen)
- Îmi las întreaga avere soției, cu condiția să se recăsătorească. Vreau să mă asigur că o să existe cel puțin un om căruia o să-i pară rău că am murit. (Heinrich Heine)
- Ca să fii un membru ideal al unei turme de oi, trebuie mai ales să fii oaie. (Albert Einstein)
- Sunt un amant atât de bun, fiindcă exersez foarte mult de unul singur. (Woody Allen)
- Nu uita să le spui tuturor că e secret. (Gerald F. Lieberman)
- Ce bine ar fi dacă mi-ar da Dumnezeu un semn. De pildă, dacă ar depune o sumă mare pe numele meu într-o bancă elvețiană. (Woody Allen)
- Mă descurc destul de bine, având în vedere că am supraviețuit glorios nazismului și celor două soții. (Albert Einstein)
- Se pare că prima lege a nutriționismului este: dacă are un gust bun, înseamnă că are să-ți facă rău. (Isaac Asimov)
- N-am știut niciodată cum arăta adevărata fericire până m-am însurat. Însă era deja prea târziu. (Max Kaufmann)
- Încă n-am întors o frunză de smochin care să nu aibă o etichetă cu prețul pe verso. (Saul Bellow)
- De ce se străduiește femeia zece ani să schimbe tabieturile bărbatului, iar pe urmă se plânge că nu mai seamănă cu cel cu care s-a măritat? (Barbra Streisand)
- Când a făcut o greșală, savantul e ca o mimoza, iar când descoperă o greșală de-a altcuiva e ca un leu turbat. (Albert Einstein)
- Einstein: „Dumnezeu nu joacă barbut cu universul“.
- Niels Bohr: „Nu-i mai spune tu lui Dumnezeu ce să facă!“.
- Am ajuns la vârsta la care, dacă mi se spune să-mi pun șosetele, nu sunt obligat s-o fac. (Albert Einstein)
- Creierul, asta e al doilea organ preferat. (Woody Allen)
- Închide trei sioniști într-o cameră și vor forma patru partide politice. (Levi Eshkol)
- Doctorul mi-a dat șase luni de trăit, dar când a văzut că nu pot să-i plătesc onorariul, mi-a mai dat șase. (Walter Mathau)
- N-am aflat nimic despre cele lumeste până la șaptesprezece ani. Tata nu vorbea niciodată despre munca lui. (Martin Freud)

Nu vrem ca cititorii paginii noastre să moară de râs, CI SĂ SURÂDĂ, CÂTEODATĂ, IRONIC

- Nu numai că nu există Dumnezeu, dar ia încercați să faceți rost de un instalator în weekend. (Woody Allen)
- Dacă vrei să-l faci pe Dumnezeu să râdă, spune-i ce planuri ți-ai făcut. (Woody Allen)
- Adam a fost cel mai norocos bărbat din lume. Nu a avut soacră. (Șalom Aleham)
- O nimfomană evreică este o femeie care face dragoste în aceeași zi în care a fost la coafor. (Maureen Lipman)
- Sunt o fire extrem de pașnică. Îmi doresc o căsuță modestă cu acoperiș de stuf, un pat bun, mâncare gustoasă, lapte și unt foarte proaspete, flori la fereastră și câțiva copaci lângă ușă. Iar dacă bunul Dumnezeu vrea să mă facă peste măsură de fericit, o să-mi îngăduie plăcerea de a vedea șase sau șapte dușmani spânzurați de acei copaci. (Heinrich Heine)

*
• Eu trebuie să caut în stele ceea ce mi-a fost refuzat pe Pământ.

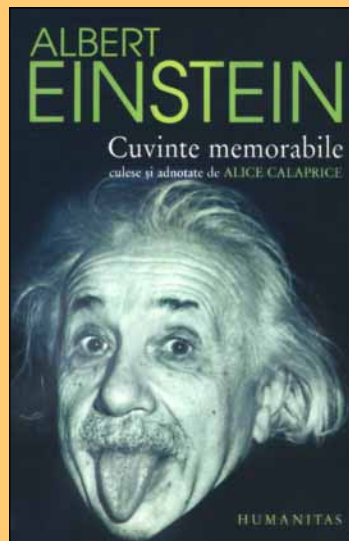
• Totul e determinat... de forțe asupra

căroră nu avem nici un control. Este determinat atât pentru insectă, cât și pentru stea. Ființe omeneste, plante sau praf cosmic - dansăm cu toții după o melodie misterioasă, cântată de la distanță de un flautist nevăzut.

• Apoi mai există și atei fanatici, a căror intoleranță nu se deosebește de cea a fanaticilor religioși, și izvorăște din aceeași sursă... Sunt ființe incapabile să audă muzica sferelor.

• Dragă Posteritate, dacă între timp nu ai devenit mai dreaptă, mai pașnică și, în general, mai înțeleaptă decât suntem (sau am fost) noi acum, atunci naiba să te ia! Cu respect și cu o speranță sinceră, își exprimă opinia sa cel care este (sau a fost), ALBERT EINSTEIN.

Selecție de
NEDEEA BURCĂ

Și tot cu prilejul aniversării revistei Cu cele mai bune urări și „Ad mea veesrim“

Scumpă „Realitate“!

Noi, evreii brașoveni, ne gândim la tine ca la o prietenă iubită (prieten iubit de gen feminin), precum îți este numele.

La împlinirea celor 50 de ani pe care îi aniversezi azi - mâine, ne amintim cu duioșie de tot ce ai oferit bun și de neuitat obștii evreiești din România. Ai fost într-o oarecare măsură și oglinda noastră, în care ne plăcea să ne vedem mai frumoși, mai nobili și mai eleganți decât chiar am fost sau suntem. Din acest motiv evident - numele tău trebuie considerat mai degrabă un alint decât ceva care să te reprezinte.

Desigur, unei (prietene) iubite i se pot ierta multe, inclusiv infidelitatea, ceea ce însă nu este cazul tău, deoarece tu ai fost tot timpul mai mult decât fidelă Bărbatului din fruntea Comunității (F.C.E.R.), oricare să fi fost acela, căci oricărui ajuns în frunte i-ai dezvăluit cu ardoare înțelepciunea, atotcompetența și carisma inconfundabilă, și te-ai străduit să fii plină de El.

Oricum - ceea ce este o surpriză plăcută la aniversarea de 50 de ani - ai început să întinerești. Vădit. Ridurile ți se netezesc parcă după fiecare număr (sic!). Ești mai spontană, mai deschisă, mai puțin complexată și puțin mai îndrăzneată decât în ultimii 50 de ani. Ți stă bine cu o față mai „umană“.

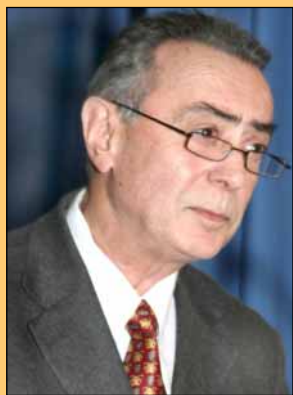
Ți dorim să perseverezi și să depășești pragul care desparte o revistă de un dosar.

Să fii o prezentă vie, iscoditoare și isteată, doctă și bine informată, care să-și adevărească numele, cam formalist, dar util, de „Realitatea Evreiască“ (din România!).

Cu cele mai bune urări și „Ad mea veesrim!“.

TIBERIU (TIBI) ROTH

AUREL STORIN

„La mulți ani, bătrână și tânără, vie și nemuritoare, «Realitate Evreiască»!“

Stimate Doamne, Onorați Domni, Fermecătoare Domnișoare,

După seara în care mi s-a telefonat că se sărbătoresc 50 de ani de la apariția revistei „Realitatea Evreiască“, n-am dormit toată noaptea. Și abia am așteptat să se facă dimineața, să pot să stau câteva clipe de vorbă cu Dumnezeu... Doamne, l-am rugat, nu mă lăsa să mă duc acolo nepregătit, ajută-mă și pe mine să înțeleg care este, de fapt, realitatea evreiască...

- Nimic mai simplu, Ury, uită-te la tot ce vezi în jurul tău și, până la urmă, asta este realitatea evreiască. Sigur că, dacă mi-aduc aminte bine, ce realitate v-am dat eu și ce realitate v-ați făcut voi...

- Tu, Doamne, ne-ai dat realitatea Cultului Mozaic...

- Nu, Ury, aia era numai o revistă, nu era chiar Cultul Mozaic, poate că era puțin și cultul Rabinului Rosen, dar să știi că, fără revista aia, nici realitatea de astăzi n-ar fi existat.

...Drumul meu către Centrul Cultural Comunitar trece pe lângă Teatrul de Comedie, sala Atelier, alături de care, gard în gard, cineva a construit, încă acum mai bine de o sută de ani, Templul Coral, cea mai importantă sinagogă din România. Asta-i realitatea evreiască!

...Din când în când inundă ecranul televizorului un domn român-israelian care se ocupă cu afaceri suspecte și cu politica independentă în Parlamentul României. Din păcate, acest domn este un nesecat izvor de antipatie, mai ales că el vorbește o limbă ciudată, grotescă, el nu vorbește limba română cu accent străin, ci o vorbește complet stricat, el a învățat românește de la o persoană care nu știa românește! Asta-i tot realitate evreiască!

Suntem din ce în ce mai bătrâni, mai bolnavi și mai săraci. Și totuși, în fiecare duminică, la ora 11 dimineața, ocupăm scaunele acestei săli a Centrului Cultural Comunitar și urmărim cu atâta

atenție câtă mai putem avea unele manifestări sociale, artistice și de cultură, uitând pur și simplu, pentru câteva ceasuri, că suntem bătrâni, bolnavi și săraci. Mă uit în sală și vreau să vă spun: voi sunteți realitatea evreiască!

Citim presa, ascultăm radioul, privim televizorul. Ne interesează tot ce se scrie sau se spune despre Israel. Acolo sunt copiii și frații și surorile noastre. Acolo ne-am născut și noi, acum 5000 de ani. Dar acolo nu e pace. Nu mă refer la pacea dintre evrei și ceilalți. Mă refer la pacea dintre evrei și evrei. Sigur că poporul evreu nu-i ușor de guvernat. Acolo fiecare cioban are cap de prim-ministru. Dar uneori se nimerește ca însuși primul ministru să aibă un cap de cioban. Asta-i realitatea nu numai evreiască!

O agenție internațională de știri anunța zilele trecute că autoritățile israeliene au fost de acord să elibereze 1.400 de deținuți palestinieni, majoritatea teroriști, în schimbul unui singur caporal israelian. Asta-i realitatea evreiască!

Suntem poporul cu cei mai mulți bogătași pe cap de om sărac. Și sigur că mulți dintre noi sunt ajutați să trăiască cu o oarecare demnitate prin asistență financiară pe care le-o acordă generos unele instituții internaționale, susținute de evrei bogăți. Sigur că ar fi o prostie fără margini să considerăm că bogăția unora este obligată să contrabalanseze sărăcia altora. Dar, știe toată lumea, și uneori ne chiar invidiază pentru asta, că evreii se ajută între ei. Ajutorul este o specialitate evreiască.

Aș îndrăzni însă, cu tot respectul cuvenit, să sugerez instituțiilor internaționale de asistență financiară că se poate mai mult. Și mai bine. Trebuie gândit un proiect, poate pe termen mai lung, de consolidare a unor străvechi sinagogi, care stau să se prăbușească. Trebuie găsită o modalitate, dar inteligentă și bine gândită, nu natymeiriană (acest termen ciudat vine de la Naty Meir), ci cu adevărat evreiască, de protejare a mormintelor noastre. Eu am propus într-o carte recentă o soluție care, deși e fantezistă, poate fi avută în vedere pentru viitor: să inventăm niște morminte călătoare care să-i însoțească pe copiii noștri în orice colț din lume s-ar afla. Uneori mi se pare că e mai ușor să ajungă mormintele

noastre la ei decât ei la mormintele noastre... Asta-i realitatea evreiască!

Și mai cred că nu voi obosi să atrag respectuos atenția, oricui și de câte ori voi avea prilejul, că unul dintre reperatele noastre permanente, de milenii, de veacuri și de fiecare zi este cultura iudaică.

Din păcate, nu se poate face cultură fără bani. Avem un teatru evreiesc bun, dar sărac. Avem o editură, „Hasefer“, excelentă, care este susținută de statul român, dar prea puțin sau deloc sponsorizată de către oamenii de afaceri evrei din România. Avem o minunată revistă, „Realitatea Evreiască“, care ar putea să apară în condiții grafice și tipografice demne de anul 2007, dar care a aflat că, în curând, va trebui să supraviețuiască exclusiv prin veniturile sale financiare. Acestea sunt extrem de modeste și oricâte miracole s-ar petrece în legătură cu existența pe mai departe, pentru încă 50 de ani, să zicem, de acum înainte, pericolul dispariției sale ne amenință la orizont. Condusă de un scriitor și un ziarist absolut remarcabil, Dorel Dorian, și având în redacție o serie de adevărați oameni de presă, această revistă nu va putea supraviețui fără fondurile absolut necesare existenței sale. Cultura nu produce bani, dar, în timp, ea produce mult mai mult, ea asigură existența și perenitatea poporului evreu, oriunde s-ar afla.

Acum câteva zile m-a vizitat un reporter al „Realității Evreiești“, un profesionist adevărat, un ziarist în fața căruia mi-am scos pălăria, dar care mi-a luat un interviu pe un reportofon cu casete, o antichitate veche de pe vremea Regelui David.

Banii - iată noua ordine mondială. Și pentru ca să putem supraviețui, frații noștri, căroră Dumnezeu le-a oferit șansa de a se bucura de bogățiile lumii, vor trebui să se străduiască să înțeleagă că și evreii au nevoie de bani. Nu le ajunge numai credința, talentul și fantezia. Este, cred, în momentul de față, cea mai gravă și mai acută „realitate evreiască“!

Iar revistei noastre dragi, pe care o așteptăm nerăbdători să apară și o citim cu dragoste și cu prețuire, vreau să-i adresez astăzi urarea tradițională evreiască „Ad mea veesrim“. Mă gândesc că, dacă ar fi posibil să-i dăruiesc acestei reviste, pe lângă cei 50 de ani pe care îi împlineste, și anii vârstei mele, urarea „Ad mea veesrim“ s-ar putea îndeplini chiar astăzi...

La mulți ani, bătrână și tânără, vie și nemuritoare, R.E.!

Invităm cititorii revistei să contribuie la realizarea acestei pagini de UMR.